

Arrest

nr. 286 303 van 20 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GOUBAU
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 oktober 2022 tot intrekking van de F-kaart.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 december 2019 is verzoekster, geboren op X, in Marokko getrouwd met de Spaanse M.C.F., geboren op X.

Op 26 februari 2022 reisde verzoekster het Rijk binnen met een visum type C (kort verblijf).

Op 7 maart 2022 ontving verzoekster een bijlage 15 en op 14 mei 2022 ontving ze een F-kaart.

Op 2 september 2022 is verzoeksters echtgenoot overleden.

Op 11 oktober 2022 treft verweerder een beslissing tot intrekking van de F-kaart.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"L M., S.
Geboren te [T.] [in] 1983
Onderdaan van Marokko
(...)

Geachte

De Bijlage 15 dd. 07.03.2022 en 14.05.2022 alsook de F-kaart van L M.S. Geboren te Tafersit op 19.12.1983 dd 25.05.2022 werden ten onrechte afgeleverd.

Betrokkene reisde het Rijk binnen op 26.02.2022. Zij was daarbij in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een visum C (kort verblijf) nr. 050184622 met vermelding BNL 11 (richtlijn 2004/38). Betrokkene werd bijgevolg slechts als familielid van een Unieburger gemachtigd tot een verblijf van ten hoogste 90 dagen op het grondgebied van de Schengenstaten. Indien betrokkene langer dan drie maanden in het Rijk wenste te verblijven, dan diende zij, overeenkomstig artikel 52, §1,1° lid van het KB van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen middels een bijlage 19ter. Wat in casu niet gebeurde. Betrokkene werd aldus foutief in het bezit gesteld van twee bijlage 15 en vervolgens van een F-kaart.

De afgifte van een verblijfskaart heeft slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter (R.v.St. 05 januari 2012, nr.27.116). Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een F-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht op verblijf. Het louter afnemen van de verblijfskaart - die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd - kan niet beschouwd worden als een handeling die een verworven recht aan verzoeker afneemt. (RvV 16 januari 2014, nr. 117 023).

De F-kaart dient ingetrokken te worden. Betrokkene dient uit het vreemdelingenregister afgevoerd te worden wegens verlies van het recht op verblijf."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van:

"- De beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel, en rechtszekerheidsbeginsel;
- Artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en het recht om in elke procedure te worden gehoord als fundamenteel beginsel van het Unierecht;
- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens;
- Manifeste appreciatiefout."

Zij betoogt als volgt:

"Eerste onderdeel

De bestreden beslissing bedraagt geen enkele concrete motivatie over de wettelijkheid van de inmenging in het familiale leven van verzoekster.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen"

Deze bepaling, waarvan de inhoud is overgenomen in artikel 22 van de Belgische Grondwet en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU, is een hogere rechtsnorm, waarin een grondrecht is

vastgelegd en waarop personen zich rechtstreeks kunnen beroepen bij de administratieve en gerechtelijke instanties in België.

Wanneer een risico van schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven wordt aangevoerd, onderzoekt de rechter eerst of er sprake is van een privé- en/of gezinsleven in de zin van het EVRM, alvorens te onderzoeken of dit door de bestreden handeling wordt geschonden. Om te beoordelen of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven, moet de rechter kijken naar het tijdstip waarop de bestreden handeling is verricht.

Artikel 8 EVRM geeft geen definitie van het begrip "gezinsleven" of van het begrip "privéleven".

Beide begrippen zijn autonoom en moeten onafhankelijk van het nationale recht worden uitgelegd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip "privé-leven" een ruim begrip is en dat het niet mogelijk en ook niet nodig is om een uitputtende definitie te geven. Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, moet feitelijk worden beoordeeld.

Wil een inmenging in het privé- en gezinsleven in overeenstemming zijn met het Verdrag, dan moet zij bij wet zijn voorzien, een legitiem doel nastreven en noodzakelijk zijn.

Het Hof van Straatsburg stelt dus dat:

« 39. La Cour rappelle que, dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'État doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. Dans un cas comme dans l'autre, toutefois, l'État jouit d'une certaine marge d'appréciation. De surcroît, l'article 8 n'emporte pas une obligation générale pour un État de respecter le choix par des immigrants de leur pays de résidence et d'autoriser le regroupement familial sur le territoire de ce pays. Cela dit, dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'immigration, l'étendue des obligations pour l'État d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y résident varie en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général ».

Vrije vertaling :

“39. Het Hof herinnert eraan dat de staat in het kader van zowel positieve als negatieve verplichtingen een juist evenwicht moet vinden tussen de tegenstrijdige belangen van het individu en van de gemeenschap in haar geheel. In beide gevallen beschikt de staat echter over een zekere beoordelingsmarge. Bovendien houdt artikel 8 voor een staat geen algemene verplichting in om de keuze van immigranten van het land van verblijf te respecteren en gezinshereniging in dat land toe te staan. In een geval dat zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de reikwijdte van de verplichtingen van de staat om familieleden van personen die op zijn grondgebied verblijven, toe te laten, evenwel naar gelang van de bijzondere omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang”.

Het Hof haalt ook herhaaldelijk aan dat:

« les autorités nationales jouissent d'une certaine marge d'appréciation pour se prononcer sur la nécessité, dans une société démocratique, d'une ingérence dans l'exercice d'un droit protégé par l'article 8 et sur la proportionnalité de la mesure en question au but légitime poursuivi (Slivenko c. Lettonie [GC], no 48321/99, § 113, CEDH 2003-X, et Berrehab c. Pays-Bas, arrêt du 21 juin 1988, série A no 138, p. 15, § 28). Toutefois, selon la jurisprudence constante de la Cour, la tâche de celle-ci consiste à déterminer si les mesures litigieuses ont respecté un juste équilibre entre les intérêts en présence, à savoir, d'une part, les droits de l'intéressé protégés par la Convention et, d'autre part, les intérêts de la société (voir, parmi maints autres, Boulif, précité, § 47). Cette marge d'appréciation va de pair avec un contrôle européen portant à la fois sur la loi et sur les décisions qui l'appliquent, même quand elles émanent d'une juridiction indépendante (voir, mutatis mutandis, Société Colas Est et autres c. France, no 37971/97, § 47, CEDH 2002-III). La Cour a donc compétence pour statuer en dernier lieu sur le point de savoir si une mesure d'expulsion se concilie avec l'article 8 ».

Vrije vertaling :

“de nationale autoriteiten beschikken over een zekere beoordelingsmarge om te bepalen of een inmenging in de uitoefening van een door artikel 8 beschermd recht noodzakelijk is in een democratische samenleving en of de maatregel in kwestie evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (Slivenko v. Letland [GC], nr. 48321/99, § 113, ECHR 2003-X, en Berrehab v. Nederland, arrest van 21 juni 1988,

Serie A nr. 138, blz. 15, § 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof is het echter zijn taak om na te gaan of de betrokken maatregelen een juist evenwicht vormen tussen de betrokken belangen, namelijk enerzijds de door het Verdrag beschermde rechten van de betrokkene en anderzijds de belangen van de samenleving (zie onder meer het arrest Boultif, reeds aangehaald, punt 47). Deze beoordelingsmarge gaat gepaard met een Europees toezicht op zowel het recht als de uitspraken die dit recht toepassen, zelfs wanneer deze van een onafhankelijke rechter afkomstig zijn (zie mutatis mutandis Société Colas Est e.a./Frankrijk, nr. 37971/97, § 47, ECHR 2002-III). Het Hof is dus bevoegd om de definitieve beslissing te nemen over de verenigbaarheid van een uitzettingsbesluit met artikel 8" (vrije vertaling)

In casu, woont de verzoekende partij samen met de twee kinderen van haar overleden echtgenoot. Ze had hen al ontmoet toen ze nog in Marokko verbleef, ter gelegenheid van 4 reizen die ze met hun vader deden.

Sinds haar aankomst in België heeft ze altijd voor hen gezorgd. Deze rol van care-taker is nog sterker sinds dhr. [C.] is gestorven en sinds de twee kinderen wees zijn (hun moeder is gestorven in 2017). Bovendien herinnert verzoekster eraan dat [Y.], de jongste zoon, nog minderjarig is.

Zo heeft het Hof in het arrest K. en T. tegen Finland van 27 april 2000 aanvaard dat, hoewel er geen biologische ouder-kindrelatie bestond tussen een kind en de partner van de moeder, de emotionele en persoonlijke banden die zich op substantiële wijze tussen de partner van de moeder en het kind hadden ontwikkeld, de biologische band vervangen om het bestaan van een gezinsleven tussen partijen te bewijzen (EHRM, K. en T. t. Finland, 27 april 2000).

In dezelfde zaak, ditmaal voor de Grote kamer (K. en T. t. Finland van 12 juli 2001), herinnerde het Hof eraan dat de vraag naar het al dan niet bestaan van een gezinsleven vooral een feitelijke kwestie is die afhangt van de praktische realiteit van nauwe persoonlijke banden.

Er blijkt uit het dossier en uit bovenvermelde rechtspraak dat de verzoekster een familieleven heeft samen met haar twee schoonzonen.

Niettemin is er in de bestreden beslissing geen sprake van gezinsleven en nog minder van een evenredigheidsstoets tussen deze gezinsleven en de intrekking van de verblijfskaart van de verzoekster.

Zodoende schendt de verweerder artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens alsook artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Bijgevolg moet de beslissing worden vernietigd.

Tweede onderdeel

Krachtens het vertrouwensbeginsel moet de burger kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Uw Raad (RvV, nr. 256.555, 16 juni 2021) heeft al toegelicht dat er sprake kan zijn van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien aan drie cumulatieve voorwaarden zijn voldaan:

- o het bestuur een vergissing beging
- o ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene
- o en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen.

Er wordt gepreciseerd dat de betrokkene moet aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene (RvS 3 juni 2010, nr. 204655).

In casu werd de verzoekende partij in bezit gesteld van twee bijlage 15 en uiteindelijk van een F-kaart. Verwerende partij legt uit dat deze documenten haar “ten onrechte werden afgeleverd” en betwist geenszins dat ze niet te goeder trouwen handelde.

Ook al verwijst de bestreden beslissing naar het feit dat de afgifte van een verblijfskaart “slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter” heeft, moet er niettemin worden onthouden dat met die vergissing van de gemeente (en van de verwerende partij), een voordeel werd verleend aan de verzoekster.

In een gelijkaardige zaak heeft Uw Raad er terecht op gewezen dat “aangezien de reglementering niet voorziet in de afgifte van enig ander document aan de vreemdeling wiens recht op verblijf wordt erkend, had verzoekster een gerechtvaardigde verwachting dat met de afgifte van de F kaart haar verblijfsrecht inderdaad werd erkend” (RvV, nr. 256.555, 16 juni 2021).

Voor het overige, wenst de verzoekende partij aan te tonen dat er in de bestreden beslissing geen sprake kan zijn van “gewichtige redenen om haar voordeel te mogen terugvorderen”.

De enige reden die wordt aangehaald door de tegenpartij is haar eigen vergissing als overheid. Deze vergissing heeft te maken met de eerste twee voorwaarden en kan in geen enkel geval worden gelezen als een gewichtige reden om een verblijfskaart in te trekken.

Er kan niet worden betwist dat er sinds haar aankomst in België en de afvaardiging van haar eerste bijlage 15, maar vooral sinds het afgeven van haar F-kaart, een legitieme verwachting is gecreëerd in hoofde van verzoekster. Verwachting volgens dewelke zij recht op verblijf had als een familielid van een Unieburger.

De motivering volgens dewelke de afgifte van de F-kaart een fout inhoudt en dat er geen verblijfsrecht werd toegekend, houdt geen rekening met het gezinsleven (zie eerste onderdeel) dat verzoekster heeft ontwikkeld in de periode waar ze legitieme verwachtingen had dat ze regelmatig op het Belgisch grondgebied verbleef.

Er wordt dus niet bewezen dat er gewichtige redenen waren om de bestreden beslissing te nemen en bijgevolg moet worden vastgesteld dat de verweerder het vertrouwensbeginsel schendt.

Om die reden moet de beslissing worden vernietigd.

Derde onderdeel

Het intrekken van het verblijfskaart van verzoekster geschiedt in toepassing van het Unierecht. Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is in casu derhalve van toepassing.

Nergens uit het dossier komt het duidelijk dat verzoekster gehoord werd over de mogelijke intrekking van haar verblijfsstatuut. De bestreden beslissing verwijst gewoon naar het foutief handelen van de gemeente. Verzoekster kreeg geen gelegenheden om concrete objecties tegen de intrekking van haar verblijfstitel. Dit maakt een schending van het hoorrecht zoals uitgesproken door het Hof van Justitie:

“45. Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

46. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

47. Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).”

De intrekking van haar verblijfstitel vormt een bijzondere zware inmenging in haar privé et familiale leven. Om de rechtvaardigheid van deze inmenging te beseffen, moest verzoekster in staat zijn om de administratie op de hoogte te brengen van haar huidige leven in België. Deze belang werd al erkend door uw Raad in gelijkaardige omstandigheden:

« (...) Verzoeker stelt niet gehoord te zijn geweest. Uit het voormelde verslag van de grenspolitie, noch uit enig ander stuk in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker dermate werd gehoord dat hem de mogelijkheid werd geboden om elementen aan te reiken die van belang zouden kunnen zijn voor de besluitvorming. Uit het verslag van de grenspolitie blijkt niet of verzoeker er een daadwerkelijk gehoor heeft plaatsgevonden of dat verzoeker enkel werd geconfronteerd met de bevindingen inzake de vervalste verblijfskaart.

In casu wordt niet betwist dat de verwerende partij gebonden is door het EVRM en erover moet waken dat de bestreden maatregel geen schending van het EVRM inhoudt. In die zin kan van verweerder worden verwacht dat wanneer zij zelf het initiatief neemt om een bezwarende maatregel te nemen ten aanzien van verzoeker, dat zij verzoeker vooraf hoort en peilt naar mogelijke elementen die belangrijk zouden kunnen zijn om een grondige afweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In casu voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij een gezinsleven heeft in België, met name dat hij gehuwd is met een Belgische onderdaan en dat hij met zijn vrouw in België samenwoont. Hij staft zijn verklaringen met een huwelijksakte en een huurcontract. Zoals voormeld blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden om deze informatie aan te reiken. Op geen enkel moment werd aan verzoeker gevraagd of er elementen waren die zich zouden kunnen verzetten tegen een beslissing van terugdrijving.”

Verzoekster treedt, voor de kinderen van haar overleden echtgenoot, als een adoptieve moeder. De jongste zoon, [Y.], is nog minderjarig en beide zijn momenteel schoolgaanden.

Alle drie vormen ze een familiale cel. De bestreden beslissing is zwijgend over het bestaan van deze familie en op het immer belangrijke rol die verzoekster speelt in de familie. Verzoekster kreeg geen mogelijkheid om de Dienst Vreemdelingenzaken te verwittigen over de gevolgen van de beslissing tegenover de vasthouding van haar familie leven in België.

Om deze reden moet de beslissing worden vernietigd.”

2.2. In een eerste onderdeel van het middel werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt omdat ze geen aandacht schenkt aan en een evenredigheidstoets ontbeert over het gezinsleven dat ze stelt te leiden met haar twee “schoonzonen”. Ze houdt hierbij voor dat ze voor hen “opkomt als hun adoptieve moeder” en altijd voor hen heeft gezorgd. Ze benadrukt dat de jongste zoon minderjarig is.

2.3. De bestreden beslissing is geen verwijderingsmaatregel en vormt geen antwoord op een door verzoekster ingediende aanvraag op grond van het gezinsleven dat ze stelt te leiden. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekster hierover afwegingen verwacht in de bestreden beslissing. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat verzoekster, die op 26 februari 2022 het Rijk is binnengekomen, ook niet aantoonde een gezinsleven te leiden met haar twee “schoonzonen”. Er wordt in dit verband enkel verwezen naar twee attesten van gezinssamenstelling die bij het verzoekschrift worden gevoegd. In het recentste attest van 17 november 2022 kan worden gelezen dat C.F.Z. en C.F.Y. een gezin vormen en ingeschreven zijn in de bevolkingsregisters. C.F.Z. is de oudste zoon van verzoeksters overleden echtgenoot. Hij is geboren op 1 maart 2002 en is dus 20 jaar oud op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Hij wordt in het attest aangeduid als “referentiepersoon”. C.F.Y. is de jongste zoon van verzoeksters overleden echtgenoot. Hij is geboren op 29 oktober 2005 en is dus 16 jaar oud op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Op dit attest figureert verzoekster dus niet en de Raad ziet dan ook niet in hoe dit attest kan aantonen dat verzoekster een gezinsleven leidt met de zonen van haar overleden echtgenoot. Het gegeven dat zij wel wordt vermeld op een attest van gezinssamenstelling van 12 mei 2022, samen met haar ondertussen overleden echtgenoot en diens voormelde zonen, kan hieraan geen afbreuk doen. Het dateert immers van een periode dat verzoeksters echtgenoot nog leefde. Het kan niet aantonen dat verzoekster op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing en dus nadat haar echtgenoot is overleden, een gezinsleven leidt met haar twee “schoonzonen”. Evenmin wordt dit aangetoond door het aanvraagformulier tot afgifte van een visum lang verblijf te voegen bij het

verzoekschrift. Los van de vaststelling dat dit niet meer is dan een aanvraagformulier en verzoekster een visum type C heeft ontvangen, dateert het betrokken formulier van 7 december 2021 en blijkt hieruit duidelijk dat verzoekster haar echtgenoot wou komen vervoegen. Van een vervoeging van diens twee kinderen is geen sprake. Verzoekster houdt ten slotte voor *“hun adoptieve moeder”* te zijn maar dit wordt op geen enkele wijze aangetoond, nog in feite noch in rechte. Verzoeksters uitgebreide theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM kunnen niet tot een andersluidend oordeel leiden. Ze roept tevergeefs de zaak K. en T. tegen Finland van 27 april 2000 en 12 juli 2001 van het EHRM in. Ze toont immers op geen enkele wijze aan dat er sprake is van emotionele en persoonlijke banden met de zonen van haar overleden echtgenoot.

Het eerste onderdeel is derhalve niet gegrond.

2.4. In een tweede onderdeel van het middel werkt verzoekster de schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel uit. Ze betoogt dat ook al werd de F-kaart ten onrechte afgeleverd, er wel een voordeel aan haar werd verleend. De F-kaart werd ten onrechte afgeleverd door een fout van de gemeente en zelf handelde ze te goeder trouw, zo benadrukt verzoekster. Verder wijst ze erop dat in de bestreden beslissing niet kan worden gelezen dat er gewichtige redenen zijn om het aan haar verleende voordeel terug te vorderen. Ze betoogt dat een vergissing geen gewichtige reden is om de F-kaart in te trekken. De afgifte van de F-kaart creëerde een legitieme verwachting in haren hoofde, met name de verwachting dat zijn een recht op verblijf had als een familielid van een burger van de Unie. Ten slotte herhaalt ze dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het gezinsleven dat ze heeft ontwikkeld tijdens de periode dat ze de legitieme verwachting had dat ze regelmatig op het Belgisch grondgebied verbleef.

2.5. De Raad kan zich aansluiten bij de theoretische uiteenzetting die verzoekster in haar verzoekschrift verstrekt over de draagwijdte van de geschonden geachte beginselen.

2.6. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt, heeft de afgifte van een verblijfskaart slechts een declaratoir, doch geen constitutief karakter, wat onder meer inhoudt dat uit de afgifte van dergelijke kaart niet ipso facto volgt dat het verblijf van de betrokkene als legaal kan worden aangemerkt (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116; RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Aan de afgifte van de F-kaart ging in casu geen verblijfsaanvraag vooraf op grond van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, voorzien van de nodige stukken om aan te tonen dat is voldaan aan de in de voormelde bepaling juncto artikel 40 bis, §4, tweede lid van dezelfde wet gestelde voorwaarden (vervoegen van een inactieve Unieburger echtgenoot). Verzoekster kan niet onwetend zijn van het feit dat zij geen aanvraag heeft ingediend tot afgifte van een verblijfskaart van een burger van de Unie, dit als echtgenote van een inactieve Spaanse onderdaan. Er is dus ook geen onderzoek gebeurd door de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij wordt nagegaan of er werd voldaan aan de gestelde voorwaarden. Gelet op het ontbreken van een verblijfsaanvraag en een onderzoek ervan, is het afnemen van de aan verzoekster uitgereikte F-kaart niet meer dan een rechtzetting van een duidelijke materiële vergissing. Doordat er geen aanvraag werd ingediend, kan zij niet de verwachting koesteren dat door de afgifte van de F-kaart haar verblijfsrecht als echtgenote van een Spaanse onderdaan werd erkend. Een F-kaart afgeleverd op grond van een duidelijke materiële vergissing, brengt geen rechts-gevolgen met zich mee en verzoekster kan er dan ook geen voordeel aan ontleen. Er dient dan ook geen sprake te zijn van gewichtige redenen om *“het voordeel”* terug te vorderen, waarop verzoekster de aandacht vestigt in haar verzoekschrift. Het gegeven dat verzoekster te goeder trouw was, kan geen afbreuk doen aan het voormelde.

2.7. Een schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel blijkt dan ook niet. Een verwijzing naar een arrest van de Raad van 3 juni 2010 kan niet tot een andersluidend oordeel leiden. Immers betrof dit arrest de intrekking van een F-kaart die was afgeleverd nadat er een aanvraag tot afgifte een verblijfskaart was ingediend met stukken ter ondersteuning hiervan, quod non in casu. Waar verzoekster opnieuw gewag maakt van haar gezinsleven, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.8. In een derde onderdeel van het middel is verzoekster van oordeel dat het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden. Ze betoogt dat ze niet werd gehoord en dus niet de gelegenheid kreeg om *“concrete objecties tegen de intrekking van haar verblijfstitel”* kenbaar te maken. Verzoekster betoogt dat ze in staat moest zijn *“om de administratie op de hoogte te brengen van haar huidige leven in België”*. Vervolgens wijst ze op de familiale cel die ze vormt met de twee zonen van haar

overleden echtgenoot. Ze wijst erop dat ze een belangrijke rol speelt in de familie en dat ze niet de mogelijkheid kreeg om verweerder kenbaar te maken wat de gevolgen zouden zijn van de beslissing voor dit familieleven in België.

2.9. De Raad kan zich opnieuw aansluiten bij de theoretische uiteenzetting die verzoekster geeft over het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, dit aan de hand van een uittreksel uit een arrest van het Hof van Justitie. Echter moet de Raad er nog wel aan toevoegen dat het Hof van Justitie herhaalde-lijk heeft opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

2.10. De Raad begrijpt uit het betoog van verzoekster dat, mocht ze zijn gehoord door verweerder alvorens deze de bestreden beslissing trof, ze zou hebben gewezen op haar *“huidige leven in België”* en de familiale cel die ze vormt met de twee zonen van haar overleden echtgenoot.

2.11. Verzoekster concretiseert niet wat haar *“huidige leven in België”* inhoudt. De Raad ziet dan ook niet in hoe dit verweerder tot een andersluidende beslissing had kunnen aanzetten. Verzoekster beweert wel maar toont niet aan dat ze een familiale cel vormt met de twee zonen van haar overleden echtgenoot en evenmin dat ze een belangrijke rol speelt in de familie. Loutere beweringen zouden verweerder niet hebben doen afzien van het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad dat betrekking heeft op een zaak waarbij een gezinsleven met de Belgische echtgenoot werd aangetoond, maar dit is niet verzoeksters situatie zodat dit niet dienstig kan worden aangehaald.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Derhalve is het enig middel ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA